

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

*Willowleafi
tee*

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Willowleaf Lane
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2013 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08380620
ISBN 978-9949-82-637-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu imelistele meheõdedele ja vennanaistele
Karla Freebairnile, Melanie Childile,
Sherri Robinsonile ja Rose Robinsonile.
Ma armastan oma nelja õde, kuid mul on nii hea meel,
et sain tänu abikaasale ja oma vendade
arukatele valikutele veel neli juurde.*

Armas lugeja!

Ma jumaldan taastühinemise lugusid ning neljakümne kolme raamatu jooksul olen neid kirjutanud omajagu. Minu arvates on selles midagi imelist, kui kaks paremale järjele jõudnud inimest taas-avastavad teineteist, et siis koos igavest õnne otsida.

„Willowleafi tee“ erineb veidi sellest, millise pöörde need lood tavaliselt võtavad. Käesoleva raamatu kangelanna Charlotte Caine on raamatu kangelasse, Spencer Gregorysse alati armunud olnud, ent mees vaevu märkas teda. Charlotte oli üles kasvades häbelik ja ülekaaluline, kohmetu ja üsna üksildane. Noor ja ebaküps Spencer aga oli neiu vastu emotsionaalse teekonna olulisel hetkel kirjeldamatult õel ning see jäi naist pikaks ajaks mõjutama.

Spencer oli kunagi maailma tipus, temast oli saamas kuulsuste halli pesapallitäht. Pärast rasket, valusat kukkumist tuleb ta aga Hope's Crossingisse tervenema ning pöördub linnaelaniku poole, kes peaks kõikidest kõige vähem soovima meest aidata.

Mulle meeldis Charlotte'i ja Spenceri teekonnast kirjutada, eriti sellest, kuidas Spencer avastab midagi, mida oleks pidanud algusest peale Charlotte'is nägema. Need kaks inimest väärivad õnneliku lõpuga muinaslugu.

Parimate soovidega
RaeAnne

Esimene peatükk

Charlotte Caine pidas end üsna heaks inimesetundjaks.

Olles suurema osa elust ülekaaluline olnud, kuni oli viimase poolteise aasta jooksul tõsiseid muudatusi teinud, oli see talle inimloomuse kohta huvitava vaatenurga pakkunud. Talle meeldis mõelda, et oli inimestes näinud nii head kui halba. Mõned olid teinud näo, nagu oleks ta täidlasemana nähtamatu olnud; teised aga olid ilmselgelt vastikust tundnud, nagu oleks kartnud, et ülekaalulisus on nakkav, ehkki oli ka neid, kes kohtlesid teda siira lahkusega.

Nende oskuste tõttu meeldis talle endamisi mängida üht mängu, üritades ära arvata, milliseid maiustusi ta poodi sisenevad kliendid eelistasid. Kas karamelle? Sidrunitropse? Või hoopis veidi ta taevalikku koorevenist? Mida nad valivad?

Kui Suhkrupalavikus polnud palju tööd nagu nüüd, rahulikult juulikuu hilisel pärastlõunal, pakkus see mäng mõnusat ajaviidet.

Kõhna, liiga tugevalt jumestatud silmadega teismelise puhul pakkus Charlotte, et too võtab mõned nätsupakid ja võib-olla peotäie hapusid närimiskomme, mida lapsed näisid Charlotte'ile arusaamatul põhjusel armastavat.

Ent ta võis ka eksida.

„Kas ma saan sind kuidagi aidata?“ küsis ta lõpuks naerata-des, kui tüdruk kõhkles pika leti taga, kus olid käsitööna valminud šokolaadikommid.

Tüdruk kehtas õlgu, ilma et oleks talle otsa vaadanud. Sellise jumestuse, tumedate juuste ja kahvatu näoga meenutas ta Charlotte'ile pesukaru.

„Ma ei tea veel,“ vastas tüdruk. „Ma pole ära otsustanud.“

Ta peatus kooreveniste ees, pilk klaasi all olevate kommide vahel edasi-tagasi sööstmas.

„Põldmarjavenis on täna eriti maitsev, isegi kui ma ise seda ütlen,“ lausus Charlotte mõne aja pärast. „See on üks mu parimaid partiisid.“

Tüdruk tõstis pilgu siidiselt kooreveniselt Charlotte'ile. „Sina tegid need? Päriselt?“

Charlotte ei saanud parata, et naeratas tüdruku hääles kõlanud uskumatusse peale. „Vannun. Firmakommid mu poes on maaletoojalt, aga selle väljapaneku maiustused on Suhkrupalavikus valmistatud.“

Ta ei üritanudki uhkust oma hääles varjata. Tal oli igati põhjust Suhkrupalaviku edu üle õnnelik olla. Ta oli gurmeekommide poe üles ehitanud ei millestki, saades üheks Colorado Hope's Crossingi külalastuimaks äriks. Tal oli kaks täis- ja neli osalise tööajaga alluvat ning tulevikus võis neid juurde tulla, arvestades internetitellimuste järsult kasvanud mahtu.

„Oh sa! Tundub nagu palju tööd.“

„Vahel küll.“ Charlotte'ile meeldis kommide valmistamise osa, kuid ta vihkas raamatupidamist, mis väikeäri pidamisega kaasnes. „Aga see on huvitav töö. Oled sa kunagi näinud, kuidas käsitöö šokolaadikomme valmistatakse?“

Ta noor klient raputas pead, kui poodi astus üks vanem paar. Ilmselt olid nad tulnud selle suure matkaautoga, mida Charlotte oli näinud imekombel leidunud vabale kohale parkimas. Ta naeratas neile, samal ajal kui paarike läks kohe poe kaugemas otsas asuvate kummikommide poole.

„See on päris lahe. Mu meeskond alustab tavaliselt varahommikul ja lõpetab lõuna paiku, kui tahkumiseks liiga soojaks läheb.“

Kui Charlotte poe kunagi avanud oli, oli ta kõike ise teinud, kuid iga päeva lõpuks olid tal tooted otsa saanud. Nüüd oli tal kolm inimest, kes tulid enne kella kuut varahommikul poe kööki, et šokolaadikomme teha. Suurema osa koorevenisest tegi ta aga siiani ise, valmistades seda traditsiooniliste vaskpottide ja puulusikatega.

„Sa võid vaatama tulla,“ sõnas ta. „Kas jääd siia kauaks?“

„Ma tõesti loodan, et mitte,“ pomises tüdruk kiiresti, nägu süngi.

„Ai!“ Charlotte naeratas. „Mõned meist lausa tahavad Hope’s Crossingis elada, kas tead. Meile meeldib siin.“

Tüdruk näppis nõõpide ja rinnamärkidega kaunistatud õlakotti. „Vabandust,“ pomises ta. „Ma olen kindel, et see on kena linnake ja puha. Aga mitte keegi ei küsinud minult, kas ma tahan siia kolida. Mitte kellelegi ei lähe korda, mida mina arvan.“

Charlotte tundis endas kaastunnet tärkavat. Ta teadis väga hästi, kuidas on selles vanuses tunda, nagu oleks elu täiesti sinu kontrolli alt väljas.

Keda ta lollitas? Ta oli suurema osa elust tundnud, nagu oleks elu tema kontrolli alt väljas olnud.

„Nii et sa kolid siia. Tere tulemast! Tead, sa võid avastada, et sulle päriselt meeldib siin. Elus tuleb ette ka kummalisemaid asju.“

„Ma kahtlen selles.“

„Anna veidi aega. Räägime uuesti, kui oled siin mõned nädalad olnud. Muide, mina olen Charlotte. Charlotte Caine.“

„Peyton,“ ütles tüdruk ning Charlotte’ile jäi imelik mulje, nagu poleks ta meelega oma perekonnanime öelnud. See üsna ebatavaline eesnimi kõlas talle küll veidi tuttavalt, aga ta ei suutnud paika panna, kus seda varem kuulnud võis olla.

„Kas tahaksid mõnd maitset proovida, enne kui otsustad?“

„Kas nii siis sobib?“

„Muidugi. Me anname alati klientidele tooteid maitsta. See on tegelikult üsna kaval. Üks amps ja me oleme nad konksu otsa saanud.“

Leti peal oli klaasist kaanega koogialus, millel olid erimaitse- lised koorevenised. Charlotte tõstis kaane pealt ning pärast hetke- list mõtlemist pani mõned erinevad tükid kenale pitskaunistusega plastaldrikule, mida proovimise puhuks seal hoidis, seejärel ulatas tüdrukule.

„Need on kolm meie kõige populaarsemat maitset. Põldmari, maapähkliivõi ja valge šokolaad.“

Ta ootas, kuni tüdruk neid proovis, ja naeratas, kui tolle silmad pärast iga tükikese maitsemist mõnust klaasistusid. Talle meeldis näha, kuidas inimesed ta kätetööd nautisid, isegi kui ta neid enam ise ei söönud, välja arvatud maitsete testimiseks.

„Need on *nii* head! Oh sa.“

„Täna! Mul on hea meel, et sulle meeldib.“

„Ei. *Tõsiselt* head! Ma ei tea, millist valida. Kõik on nii nämmad.“

„Mõistad nüüd, miks proovitükid kaval mõte on?“

„Jah. Täiega. Olgu, ma arvan, et võtan pool kilo põldmarja ja pool kilo maapähkliivõi oma.“

„Hea valik.“ Kilogramm koorevenist oli suur kogus, aga võib-olla oli Peytonil suur pere, kellega seda jagada.

„Oh, ja ma võtan pool kilo kaneelikarukesi. Ma armastan kaneeli.“

Charlotte naeratas. „Sama siin. Kaneel on mu lemmik.“

Tal oli hea meel, et neil veel midagi ühist oli. Võib-olla see sel- gitas ta kaastunnet tüdruku vastu, kes näis nii eksinud ja õnnetu olevat.

Ehkki Charlotte polnud pidanud sellises õrnas eas uude kohta kolima, oleks see võinud sama hästi ka nii olla. Kogu ta maailm, väljavaade olid dramaatiliselt muutunud, kui ta ema oli kaotanud. Tal oli tundnud, nagu oleks elanud uues maailmas, kus mitte keegi teine ei mõistnud ta valu.

Kuni Charlotte koorevenist lõikas, kaalus ja pakkis, vaatas Peyton Colorado suveniire, mida Charlotte poodi oli varunud.

Vanema paari meespool hoidis käes nätsukommi kotti, ta abi-kaasa aga mitut kummikommikarpi. Nad läksid šokolaadiväljapaneku juurde ning läksid vaidlema, kummad on paremad – kas kašupähklid või kirsid šokolaadis.

Charlotte naeratas viisakalt, oodates, et vaidlus lahenduse leiaks. Kui Peyton kassa juurde tuli, ulatas Charlotte talle maiustusekoti.

„Palun,“ ütles ta.

„Täna.“ Selle asemel, et see kohe vastu võtta, sirutas Peyton käe kotti ja tõmbas välja kõvakaanelise rahakoti, mille mustal taustal olid silmatorkavad roosad lilled. Ta võttis välja krediitkaardi ja Charlotte märkas, et tal oli neid veel.

Ta tundis hetkeks rahutust. Miks peaks ühel nii noorel neil mitut krediitkaarti vaja minema? Kas ta oli need varastanud? Charlotte arutles selle üle põgusalt, kuid heitis siis selle mõtte kõrvale.

Ta oli inimestes eksinud. Ta oli uskunud, et vaist ei vea teda alt. Minevik näitas seda. Kuid Peyton meeldis talle ja ta ei tahtnud uskuda, et tegemist on vargaga.

Küllap olid tüdrukul isekad, hellitavad vanemad – tõenäoliselt lahutatud –, kes arvasid, et järjekordne krediitkaart aitab südamevalu või traumat leevendada.

Charlotte libistas kaardi läbipaistval letil tagasi. „Tead mis. See on tasuta. Võta seda kui Hope’s Crossingi tervituskinkitus.“

Peytoni suu vajus veidi ammuli ja ta vahtis Charlotte’ile otsa, olles ilmselgelt sellise lahkuse peale hämmeldunud. „Päriselt?“

„Jah. See on kingitus sulle ja su perele.“

Nende sõnade peale asendus uskumatus Peytoni tumedates silmades pahameelega, enne kui ta seda varjata jõudis.

„Mul pole perekonda,“ teatas ta, hääal vaikne, kuid veidi trotslik.

Kas ta oli jooksik? Charlotte kaalus seda. Kas ta peaks Riley McKnighti, Hope’s Crossingi politseiülemat teavitama, nii et too saaks tüdruku tagasi viia inimese juurde, kelle juurest ta oli

põgenenud? Soovides, et tüdruk edasi räägiks ja ta võimalikult palju infot saaks, heitis Charlotte pilgu paarikese poole ja nägi, et nad olid kooreveniste maitsmisega hõivatud.

„Üldse mitte kedagi?“ küsis ta.

Peyton kehtas õlgu, nii et ta kõhnad õlad vaevu liikusid T-särgis, mis oli ühe või kahe numbriga võrra liiga suur. „Mul oli ema, aga ta suri eelmisel aastal.“

Ahaa. Vahest see selgitaski Charlotte'i kaastunnet, seda vaevu hoomatavat sidet, mida ta tüdruku vastu tundis.

„Mul on kahju. Ka minu ema suri, kui umbes sinuvanune olin. Nõme, mis?“

Peyton tõi kuuldavale häälightsuse, mis võis olla nii turtsatus kui ka kare naer. „Võib ka nii öelda.“

„Kellega sa siis elad?“ küsis Charlotte teeseldud ükskõiksusega.

„Oma lollaka isaga,“ vastas Peyton ja Charlotte tundis, kuidas rahunes. Tüdrukul oli isa. Selline, kellest ta nähtavasti vaimustuses polnud. Ta poleks pidanud rutakaid järeldusi tegema, kuna tüdruk oli öelnud, et tal pole perekonda.

„Kus su isa on?“

Tüdruk osutas uksele. „Ta vastas telefonile. Mul hakkas oodates igav, nii et tulin siia.“

„Vendi ega õdesid pole?“

„Ei. Ainult mina.“

„Nii et sina ja su isa kolite siis Hope's Crossingisse?“

„Jah.“ Tüdruku suu tõmbus kriipsuks. „Ta võttis siin ühe töökoha vastu, ehkki ma ütlesin, et ei taha ära kolida. Ma pidin Portlandi jätma kõik oma sõbrad, parima sõbranna Victoria, selle poisi Carsoni, kes mulle meeldib, ja kaubanduskeskuse ja kõik. Selles lollakas linnas ei ole ju ühtegi head poodi.“